

Postanowienie z dnia 27 lutego 2002 r.

I PKN 305/01

Wartość przedmiotu zaskarżenia określona przez wnoszącego kasację z naruszeniem reguł wynikających z art. 19-24 k.p.c. nie jest wiążąca dla oceny dopuszczalności kasacji i podlega sprawdzeniu, zarówno przez sąd drugiej instancji, jak i przez Sąd Najwyższy.

Przewodniczący SSN Katarzyna Gonera (sprawozdawca), Sędziowie SN:
Kazimierz Jaśkowski, Andrzej Wasilewski.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 27 lutego 2002 r. sprawy z powództwa Andrzeja P., Andrzeja G., Franciszka J. przeciwko 1) Przedsiębiorstwu Produkcji Maszyn i Urządzeń Pralniczych „D.-W.” w likwidacji w D., 2) „E.-D.” Spółce z o.o. w D. o odszkodowanie i odprawę, na skutek kasacji powodów Andrzeja G. i Franciszka J. od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Koszalinie z dnia 30 czerwca 2000 r. [...]

o d r z u c i ł kasację.

U z a s a d n i e

Sąd Rejonowy - Sąd Pracy w Człuchowie wyrokiem z 17 listopada 1998 r. zasądził solidarnie od pozwanych: Przedsiębiorstwa Produkcji Maszyn i Urządzeń Pralniczych „D.-W.” w likwidacji w D. oraz „E.-D.” Spółki z o.o. w D. na rzecz powodów: 1) Andrzeja G. - kwotę 2.141,01 złotych z ustawowymi odsetkami tytułem wynagrodzenia za trzymiesięczny okres wypowiedzenia oraz kwotę 27,98 złotych z ustawowymi odsetkami tytułem ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, 2) Franciszka J. - kwotę 2.032,98 złotych z ustawowymi odsetkami tytułem wynagrodzenia za trzymiesięczny okres wypowiedzenia oraz kwotę 26,57 złotych z ustawowymi odsetkami tytułem ekwiwalentu pieniężnego za urlop. W pozostałym zakresie powództwo zostało oddalone (punkt 3. wyroku). Powodowie domagali się: sprostowania świadectwa pracy, odszkodowania za wydanie niewłaściwego świa-

dectwa pracy, odprawy z art. 8 ustawy z dnia 28 grudnia 1989 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy (Dz.U. z 1990 r. Nr 4, poz. 19 ze zm.) oraz odszkodowania, nie precyzując wysokości roszczeń.

W apelacji powodowie zaskarżyli powyższy wyrok Sądu Rejonowego „w zakresie oddalającym powództwa o zasądzenie odprawy pieniężnej zgodnie z ustawą z dnia 28 grudnia 1989 r.”. Wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku w części objętej zaskarżeniem i ustalenie, że każdemu powodowi przysługuje odprawa pieniężna w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia, gdyż stosunek pracy został rozwiązany wyłącznie z przyczyn leżących po stronie pracodawcy. W uzasadnieniu apelacji powodowie podnieśli, że zaskarżony wyrok jest słuszny z wyjątkiem punktu 3., gdzie oddalono ich roszczenia o zasądzenie trzymiesięcznych odpraw, ponieważ powodom przysługuje odprawa pieniężna. W apelacji nie wskazano wartości przedmiotu zaskarżenia.

Apelacje od wyroku Sądu Rejonowego wnieśli również pozwani, zaskarżając wyrok ten w części zasądzającej na rzecz Andrzeja G. kwotę 2.141,01 złotych i na rzecz Franciszka J. kwotę 2.032,98 złotych tytułem odszkodowania za okres wypowiedzenia. W stosunku do każdego z powodów wartość przedmiotu zaskarżenia apelacją pozwanych odpowiadała kwocie zasądzonego odszkodowania.

Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Koszalinie wyrokiem z 20 maja 1999 r. uchylił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w punktach: 1. (zasądającym odszkodowanie za okres wypowiedzenia), 3. (oddalającym powództwo o zasądzenie odprawy pieniężnej - zgodnie z granicami zaskarżenia apelacją powodów), 4. (zasądającym od pozwanych na rzecz powodów zwrot kosztów procesu w postaci kosztów zastępstwa procesowego) oraz 6. (orzekającym o ściągnięciu kosztów sądowych) i w tym zakresie przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w Człuchowie wyrokiem z 23 listopada 1999 r. oddalił powództwa i orzekł o kosztach. Rozstrzygnięcie to obejmowało w odniesieniu do powodów Andrzeja G. i Franciszka J. oddalenie roszczeń o zasądzenie na ich rzecz odszkodowania za okres wypowiedzenia w wysokości dwumiesięcznego wynagrodzenia za pracę oraz odprawy pieniężnej w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia za pracę związanej z likwidacją zakładu pracy.

Powodowie Andrzej G. i Franciszek J. wnieśli od tego wyroku apelację, zaskarżając go w całości w stosunku do nich. We wnioskach apelacji domagali się zmiany zaskarżonego wyroku i „ustalenia, że każdemu z powodów przysługują roszczenia określone w pozwie z 28 sierpnia 1998 r., gdyż stosunek pracy został rozwiązany za wypowiedzeniem wyłącznie z przyczyn leżących po stronie pracodawcy”. W przypadku nieuwzględnienia tego wniosku, powodowie domagali się uchylenia zaskarżonego wyroku w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu. W apelacji nie wskazano wartości przedmiotu zaskarżenia.

Wyrokiem z 30 czerwca 2000 r. Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Koszalinie oddalił apelację powodów. Sąd Okręgowy przyjął, że ostatecznie precyzując powództwo przed Sądem Rejonowym powodowie domagali się zasądzenia na swoją rzecz odszkodowania w wysokości dwumiesięcznego wynagrodzenia oraz odprawy pieniężnej związanej z likwidacją zakładu pracy. Do tak sprecyzowanych roszczeń powodów Sąd drugiej instancji odniósł swoje rozstrzygnięcie.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł w imieniu powodów Andrzeja G. i Franciszka J. ich pełnomocnik. Wyrok został zaskarżony w całości. Jako podstawy kasacji wskazano: 1) naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie art. 23 § 4, art. 30 § 1 i art. 36 § 1 k.p. oraz art. 10 ust. 1 w związku z art. 8 pkt 3 ust. 2 *a contrario* ustawy z dnia 28 grudnia 1989 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunku pracy oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U z 1990 r. Nr 4, poz. 19 ze zm.), 2) naruszenie przepisów postępowania, polegające na pominięciu wniosku zgłoszonego w postępowaniu apelacyjnym o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka (*a contrario* art. 381 k.p.c.), co miało istotny wpływ na wynik sprawy, 3) nieważność postępowania na podstawie art. 401 pkt 1 w związku z art. 379 pkt 4 i art. 48 § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w Człuchowie z 23 listopada 1999 r. przez „ustalenie, że powodom przysługuje wynagrodzenie za 3 miesięczny okres wypowiedzenia oraz 3 miesięczna odprawa z tytułu rozwiązania umów o pracę przez pracodawcę z przyczyn leżących po stronie zakładu pracy”, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w Człuchowie z 23 listopada 1999 r. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi.

Pełnomocnik powodów nie oznaczył w kasacji wartości przedmiotu zaskarżenia, wobec czego przewodniczący w Sądzie Okręgowym zarządzeniem z 10 października 2000 r. zobowiązał go do wskazania wartości przedmiotu zaskarżenia, osobno w stosunku do każdego z powodów. W odpowiedzi na to wezwanie pełnomocnik powodów wyjaśnił, że powództwo z 28 sierpnia 1998 r. dotyczyło żądania ustalenia przez Sąd Rejonowy prawa powodów do odprawy, o której mowa w ustawie z dnia 28 grudnia 1989 r., oraz ustalenia, w jakim trybie i na jakich zasadach nastąpiło wygaśnięcie stosunku pracy powodów (było to więc powództwo o ustalenie z art. 189 k.p.c.). Zdaniem pełnomocnika powodów: „zgłoszone w pozwie roszczenia finansowe zmodyfikowane w trakcie procesu o zasądzenie ustawowych odsetek od dnia 1 sierpnia 1998 r. do dnia zapłaty od 3 miesięcznych wypowiedzeń i 3 miesięcznej odprawy, mają charakter poboczny będący konsekwencją ustaleń Sądu. Wartość roszczeń pobocznych w przypadku każdego z powodów przekracza kwotę 3.000 zł.”

Postanowieniem z 26 lutego 2001 r., w sprawie I PKN 976/00, Sąd Najwyższy na podstawie art. 393⁸ § 1 k.p.c. zwrócił kasację Sądowi Okręgowemu w celu usunięcia dostrzeżonego braku w postaci nieoznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia.

W związku z tym pełnomocnik powodów został ponownie wezwany - zarządzeniem przewodniczącego z 16 marca 2001 r. - do „wskazania wartości przedmiotu zaskarżenia (dokładnie) wobec każdego z powodów”. Wykonując to zobowiązanie, pełnomocnik odpowiedział, że zgodnie ze zgłoszonymi w sprawie roszczeniami z art. 189 k.p.c. dotyczącymi ustalenia, w jakim trybie, na jakich zasadach i w jakiej dacie nastąpiło rozwiązanie stosunku pracy powodów - dla ustalenia ewentualnego prawa do wynagrodzenia za okres wypowiedzenia, jak też dla objęcia w tym okresie powodów obowiązkiem ubezpieczenia społecznego - oraz ustalenia i zasądzenia przez Sąd prawa powodów do trzymiesięcznej odprawy z art. 8 ustawy z dnia 28 grudnia 1989 r., wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi: dla powoda Andrzeja G. - 10.705,05 zł, dla powoda Franciszka J. - 10.164,90 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zaskarżony kasacją wyrok Sądu Okręgowego został wydany 30 czerwca 2000 r., a zatem do oceny dopuszczalności kasacji zastosowanie mają przepisy Kodeksu postępowania cywilnego w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją wprowadzoną ustawą z dnia 24 maja 2000 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego

go, ustawy o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (Dz.U. Nr 48, poz. 554). Oznacza to, że ocena dopuszczalności kasacji z punktu widzenia wartości przedmiotu zaskarżenia powinna być dokonana według kryteriów, jakie przewidywał przepis art. 393 pkt 1 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2000 r. jako dniem wejścia w życie znowelizowanych przepisów Kodeksu postępowania cywilnego. Przepis ten stanowił, że kasacja nie przysługuje w sprawach o świadczenia, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięć tysięcy złotych, a do oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia stosuje się odpowiednio przepisy o wartości przedmiotu sporu.

W rozpoznawanej sprawie ocena dopuszczalności kasacji wymagała rozstrzygnięcia dwóch kwestii - po pierwsze, czy powodowie w rozpoznawanej sprawie występowali z roszczeniem o świadczenie, czy też z żądaniem ustalenia istnienia lub nieistnienia prawa lub stosunku prawnego, po drugie (w razie oceny, że występowali z roszczeniem o świadczenie), jaka jest prawidłowo oznaczona wartość przedmiotu zaskarżenia, w szczególności czy jest ona niższa, czy też wyższa od kwoty 5.000 złotych.

1. Pierwsze z przedstawionych wyżej zagadnień rozstrzygnięte być musi na rzecz oceny, że w istocie powodowie zgłosili roszczenia o świadczenie (o zasądzenie na ich rzecz określonych świadczeń pieniężnych - odszkodowania i odprawy) i w taki właśnie sposób potraktowały ich żądania Sądy obu instancji orzekające w rozpoznawanej sprawie. O charakterze zgłoszonych roszczeń (żądań) świadczy nie tylko określenie przedmiotu sprawy w sentencjach kolejnych orzeczeń („o zapłatę” w wyroku Sądu Okręgowego z 20 maja 1999 r., „o odszkodowanie i odprawę” w wyrokach Sądu Rejonowego z 23 listopada 1999 r. i Sądu Okręgowego z 30 czerwca 2000 r., a więc nie o „ustalenie”), lecz również określenie przedmiotowych granic rozpoznania sprawy wskazane w uzasadnieniach każdego z tych wyroków (polegające na precyzyjnym określeniu, o co powodowie wnosili i o czym w związku z tym rozstrzygnął Sąd), a także sprecyzowanie wniosków apelacji powodów od wyroku Sądu Rejonowego z 17 listopada 1998 r. W apelacji powodowie zaskarżyli wyrok Sądu pierwszej instancji „w zakresie oddalającym powództwa o zasądzenie odprawy pieniężnej zgodnie z ustawą z dnia 28.12.1989 r.”. W tejże apelacji skarżący wnieśli - co prawda - o zmianę zaskarżonego wyroku „i ustalenie, że każdemu powodowi przysługuje odprawa pieniężna na wysokości 3 miesięcznego wynagrodzenia, gdyż stosunek

pracy został rozwiązany wyłącznie z przyczyn leżących po stronie pracodawcy”, jednakże tego rodzaju określenie żądań powinno być i mogło zostać potraktowane przez Sąd drugiej instancji jako domaganie się zasądzenia odprawy pieniężnej w wysokości odpowiadającej trzymiesięcznemu wynagrodzeniu za pracę.

Nie ulega ponadto wątpliwości, że Sąd Rejonowy - rozpoznający ponownie sprawę - przyjął w wyroku z 23 listopada 1999 r., że powodowie - po ostatecznym sprecyzowaniu roszczeń - domagali się zasądzenia na swoją rzecz odszkodowania w wysokości dwumiesięcznego wynagrodzenia oraz odprawy pieniężnej w związku z likwidacją zakładu pracy w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia. W taki właśnie sposób określone roszczenie powodów pokrywało się w całości z ich oświadczeniami złożonymi podczas rozprawy 1 października 1999 r. Każdy z powodów stwierdził wówczas wyraźnie, że roszczenia swoje ogranicza jedynie do odszkodowania i wnosi o zasądzenie odszkodowania w wysokości dwumiesięcznego wynagrodzenia za okres wypowiedzenia oraz odprawy (oświadczenie powoda Andrzeja G.) albo że swoje roszczenie precyzuje w ten sposób, iż ogranicza je do odszkodowania dwumiesięcznego i zapłacenia odprawy (oświadczenie powoda Franciszka J.). Nawet jeśli w pozwach sporządzonych samodzielnie powodowie użyli określeń, że domagają się ustalenia sposobu rozwiązania umowy o pracę albo ustalenia prawa do odprawy, to - w kontekście żądań sprecyzowanych wyraźnie i jednoznacznie na rozprawie (o odszkodowanie i odprawę) - oświadczenia te należało potraktować jako domaganie się wstępnego przesądzenia pewnych kwestii natury prejudycjalnej dla oceny zasadności ostatecznie zgłoszonych żądań zasądzenia na ich rzecz świadczeń pieniężnych w określonej wysokości i z określonego tytułu, a więc żądań nadających rozpoznawanej sprawie zdecydowanie charakter sprawy o świadczenie pieniężne.

Na takie potraktowanie roszczeń pozwala również sprecyzowanie wniosków apelacji powodów od wyroku Sądu Rejonowego z 17 listopada 1998 r., o czym była mowa wyżej. Powodowie zaskarżyli wówczas wyrok w zakresie oddalającym powództwo o zasądzenie odprawy pieniężnej, a to oznacza, że w ich przekonaniu Sąd Rejonowy orzekł (negatywnie) o świadczeniu pieniężnym.

Przedstawione okoliczności pozwalają na uznanie, iż brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że powodowie występowali w toku postępowania przed Sądami pierwszej i drugiej instancji o ustalenie prawa lub stosunku prawnego (art. 189 k.p.c.), a wskazanie w kasacji - w ramach wniosku tego środka odwoławczego - że

powodowie domagają się zmiany zaskarżonego wyroku przez „ustalenie”, że przysługuje im wynagrodzenie za 3 miesięczny okres wypowiedzenia oraz 3 miesięczna odprawa z tytułu rozwiązania umów o pracę przez pracodawcę z przyczyn leżących po stronie zakładu pracy, potraktowane być musi albo jako próba nadania ich żądaniom charakteru prawnego innego niż powództwo o świadczenie (choć taki charakter ich żądania miały w rzeczywistości przez cały czas trwania postępowania przed Sądami pierwszej i drugiej instancji i o takich żądaniach rozstrzygnęły Sądy) podjęta w celu wyłączenia niekorzystnej dla powodów regulacji art. 393 pkt 1 k.p.c., albo jako niedopuszczalna w postępowaniu kasacyjnym zmiana przedmiotowa powództwa - z powództwa o świadczenie (o zapłatę odszkodowania i odprawy) na powództwo o ustalenie, również wyłącznie w celu uzasadnienia dopuszczalności kasacji wbrew regulacji art. 393 pkt 1 k.p.c.

Użyte w art. 393 pkt 1 k.p.c. (w redakcji z 1996 r.) określenie „sprawa o świadczenie” nawiązywało do powszechnie przyjętego w doktrynie prawa procesowego podziału powództw na powództwa o zasądzenie świadczenia, o ustalenie stosunku prawnego lub prawa i o ukształtowanie stosunku prawnego lub prawa (por. uzasadnienie uchwały siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 2 października 1997 r., III CZP 27/97, OSNC 1998 nr 1, poz. 1). Według wykładni przyjętej przez Sąd Najwyższy w tejże uchwale „sprawą o świadczenie” była sprawa, której przedmiotem było żądanie powoda wydania przez sąd orzeczenia nakazującego pozwanemu spełnienie określonego świadczenia. Powodowie na rozprawie w dniu 1 października 1999 r. poprzedzającej wydanie przez Sąd Rejonowy wyroku z 23 listopada 1999 r. jednoznacznie domagali się nakazania pozwanym spełnienia świadczenia pieniężnego w postaci zapłaty odszkodowania i odprawy, a zatem przedmiot ich żądania nadawał sprawie charakter sprawy o świadczenie. Późniejsze przekształcenie przedmiotowe powództwa z powództwa o świadczenie w powództwo o „ustalenie”, że przysługuje im odszkodowanie i odprawa, byłoby niedopuszczalne już w postępowaniu apelacyjnym (art. 383 k.p.c.), a tym bardziej w postępowaniu kasacyjnym.

Ostatecznie należało zatem zakwalifikować sprawę jako sprawę o świadczenie w rozumieniu art. 393 pkt 1 k.p.c., co implikuje ograniczenia dopuszczalności kasacji związane z wartością przedmiotu zaskarżenia.

2. Drugie z przytoczonych na wstępie zagadnień musi być rozstrzygnięte w ten sposób, że faktyczna wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięć tysięcy złotych, co czyni kasację niedopuszczalną.

Z zaświadczeń o zarobkach powodów (znajdujących się w kopercie na k. 61 akt sprawy) wynika, że ostatnie średnie miesięczne wynagrodzenia za pracę powoda Andrzeja G. w Przedsiębiorstwie Produkcji Maszyn i Urządzeń Pralniczych „D.-W.” wynosiło 713,67 zł, zaś ostatnie średnie miesięczne wynagrodzenie za pracę powoda Franciszka J. - 677,66 zł. Taką wysokość wynagrodzenia powodów przyjął również Sąd Rejonowy, nadając wyrokowi z 17 listopada 1998 r., w części zasądzonej na rzecz powodów należność z tytułu zatrudnienia, na podstawie art. 477² § 1 k.p.c. rygor natychmiastowej wykonalności co do kwoty stanowiącej pełne jednomiesięczne wynagrodzenie w wysokości odpowiednio 713,67 zł w stosunku do powoda Andrzeja G. i do kwoty 677,66 zł w stosunku do powoda Franciszka J.

Skoro przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego w wyroku z 23 listopada 1999 r. było wyraźnie oddalenie roszczeń powodów o zasądzenie odszkodowania w wysokości dwumiesięcznego wynagrodzenia za pracę oraz odprawy pieniężnej w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia za pracę, to oznacza, że Sąd Rejonowy w istocie oddalił powództwo o zasądzenie kwot stanowiących równowartość pięciokrotnego wynagrodzenia za pracę (czyli w odniesieniu do powoda Andrzeja G. co do kwoty 3.568,35 zł, zaś w odniesieniu do powoda Franciszka J. co do kwoty 3.388,30 zł). Ze względu na to, że pomiędzy powodami występowało jedynie współuczestnictwo formalne (art. 72 § 1 pkt 2 k.p.c.), kwot tych nie sumuje się dla celów określenia wartości przedmiotu zaskarżenia stanowiącego granice dopuszczalności kasacji w sprawie o świadczenie.

Określenie wartości przedmiotu zaskarżenia powinno być odniesione do wartości przedmiotu sporu, czyli do sumy właściwej dla chwili wniesienia pozwu albo dla ostatecznego sprecyzowania żądań przed sądem pierwszej instancji. Tak określona wartość musi pozostać niezmienną do końca postępowania (a więc również w postępowaniu kasacyjnym), chyba że w dalszym jego toku nastąpi dopuszczalne przekształcenie przedmiotowe powództwa (jego zmiana) pociągające za sobą zmianę wartości przedmiotu sporu (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z 14 listopada 1997 r., III CZ 82/97, niepublikowane). W rozpoznawanej sprawie nie doszło w postępowaniu apelacyjnym - po wydaniu przez Sąd Rejonowy wyroku z 23 listopada 1999 r. - do dopuszczalnej zmiany (przekształcenia przedmiotowego) powództwa, a zatem kwoty, o jakich rozstrzygnął Sąd Rejonowy w tymże wyroku stanowią wartość zaskarżenia kasacyjnego. Wartość żądania wskazana w kasacji nie może być wyższa

niż wynikająca ze stanu rzeczy istniejącego w dacie wydania wyroku przez sąd drugiej instancji.

Wartość przedmiotu zaskarżenia oznaczona przez pełnomocnika powodów w uzupełnieniu braków formalnych kasacji podlegała kontroli i sprawdzeniu na podstawie w art. 25 k.p.c. według reguł określonych w art. 19 - 24 k.p.c. Do takiej kontroli był uprawniony i zobowiązany Sąd Okręgowy decydujący o nadaniu biegu kasacji, albowiem przepis art. 393 pkt 1 k.p.c. ma charakter bezwzględny i wyklucza dowolność stron przy oznaczeniu wartości przedmiotu zaskarżenia tylko w celu uzyskania dostępu do trzeciej instancji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 1997 r., I CKN 46/97, OSNC 1997 z. 11, poz. 180, postanowienie Sądu Najwyższego z 18 października 2000 r., II UZ 124/00, OSNAPiUS 2002 nr 11). Oznacza to, że wartość przedmiotu zaskarżenia określona przez wnoszącego kasację z naruszeniem reguł art. 19 - 24 k.p.c. nie jest dla oceny dopuszczalności kasacji wiążąca (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 1997 r., II CKN 47/97 i z dnia 20 czerwca 1997 r. II CKN 245/97 - niepublikowane). Wartość ta wskazana przez pełnomocnika powodów w uzupełnieniu kasacji nie ma żadnego związku z tym, o czym w rzeczywistości rozstrzygały Sądy obu instancji.

Nie ulega wątpliwości, że wskazana przez wnoszącego kasację wartość przedmiotu zaskarżenia podlegała sprawdzeniu przez sąd drugiej instancji. W wyniku tego sprawdzenia Sąd Okręgowy powinien był odrzucić kasację powodów na podstawie art. 393⁵ k.p.c. jako niedopuszczalną ze względu na treść art. 393 pkt 1 k.p.c., a skoro tego nie uczynił, to sprawdzenia dokonał Sąd Najwyższy, odrzucając w jego wyniku kasację na podstawie art. 393⁸ § 1 k.p.c.

Biorąc powyższe pod rozwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

=====